

ningens Kammer være meget ussellig. At stride til en Udvidelse af Forstærkningen i sin Hæshed — saaledes som dette tidligere har været foreslaaet — kan Ministeriet dog ikke finde fornødent, hvorimod det med den Mulighed for Dje, at det ikke skulde lykkes i et Krigstilfælde, hvorved Sjælland var truet, at overføre samtlige Afdelinger fra de andre Landsdele, til denne D, finder det nødvendigt at være forberedt paa, at kunne benytte hele den paa Den tilstedeværende Forsvarskraft. Det er derfor foreslaaet at udvide den sjællandske Forstærknings Kammer ved at formere de derværende Forstærkningsbatailloner paa 8 Kompagnier hver, idet det under Hensyn til disse Troppers sandsynlige Anvendelse ikke kan have Betænkkelighed at inddele Bataillonen i et større Antal Kompagnier, hvorved en Forøgelse af Bataillonernes Antal vil undgaaes.

Fremdeles maa Ministeriet indtrængende forlange, at Hærens Lovteparagraf med Hensyn til Forstærkningsafdelingernes Indkaldelse til Øvelser opfyldes, thi dette er en Betingelse for, at de overhovedet i kommende Tilfælde ville være krigsdygtige. Naar de aldrig indkaldes til Øvelse, ville de, som det træffende er udtrykt i Landstingets Udvalgsbetænkning af 17de Marts 1885, „til at begynde med ikke være andet end uordnede Høbe, i hvilke Mandstabsets gode Billie ikke vil kunne høde paa, hvad der mangler i Sammenhold, lige saa lidt som Befalingsmændenes Iver vil kunne raade Bod paa, hvad de mangle i Øvelse samt i Kendskab til deres Folk og hverandre indbyrdes.“ Det er derfor foreslaaet, at Indkaldelse af de 2 yngste Aargange til 12 Dages Øvelse skal finde Sted enten hvert andet Aar ved samtlige Batailloner eller hvert Aar ved det halve Antal, idet dog Møbetiden for Befalingsmændene skal kunne fastsættes til 5 Dage før de meniges, dels for i Forvejen at kunne give de førstnævnte nogen Instruktion, dels for at Afdelingerne ikke skulle savne Assistance under de ved Mandstabsets Møde foranledigede Arbejder.

Som antydet ere disse Øvelser ikke blot betydningsfulde for Mandstabsets Uddannelse, men tillige et høist nødvendigt Middel til Bedlighedsbevarelse af Forernes Dygtighed. Det er dog navnlig de fast ansatte Befalingsmænd, som de komme til gode, da de værnepligtige kun en enkelt Gang sammen med deres Aargang deltage i Øvelserne. I en Hær, som er baseret paa almindelig Værnepligt, er imidlertid de sidstnævnte Befalingsmænds Dygtighed af fremtrædende Betydning, og navnlig kan den faa en afgørende Betydning for Forstærkningsafdelingens Brug-

barhed, i hvilke de faste Befalingsmænd kun i ringe Tal ere repræsenterede. Man har derfor i andre Hære søgt Midler dels til at bevare de fra Linien afskaaede faste Befalingsmænd for Hæren, bl. a. ved at tilstaa dem Afsted med Pension i en forholdsvis ung Alder med Forpligtelse til i et vist Antal Aar at være til Krigsbestyrelsens Raadighed — dels til at vedligeholde og videre udvikle de værnepligtige Befalingsmænds engang erhvervede militære Dygtighed. Hvad det første angaar, har Ministeriet af Hensyn til den dermed forbundne Bekostning ikke villet fremkomme med noget nyt Forslag, men har indskrænket sig til at søge den i Hærens § 43 indeholdte saakaldte Domicilbestemmelse, — der ikke har opfyldt de Forventninger, man vistnok i sin Tid stillede til den, men virket hæmmende paa Tilgangen af afstedgaaede Officerer til Forstærkningen — hævet. Hvad derimod angaar en mere fylldig Uddannelse af de værnepligtige Befalingsmænd, tror Ministeriet, at der med en ringe Bekostning kan opnaas en Del mere end hidtil. Det kan nemlig i Almindelighed ikke antages, at de unge Mænd, som have de bedste Betingelser for at yde Hæren Nytte, efter under den første Uddannelse at have erhvervet sig Befalingsmandsgrad i denne, ville være tilbøjelige til straks frivillig at paatage sig en længere militær Tjeneste, medmindre de agte at søge deres fremtidige Livsstilling i Hæren; i andet Fald vil netop i den Alder, hvori de da befinde sig, Tiden have en særlig Værdi for dem. Langt snarere vil der senere kunne indtræde Perioder, i hvilke de uden at tilfidsætte deres private Interesser kunde ofre nogen Tid paa deres militære Uddannelse. Det vilde da vistnok gaae Sagen, om man stillede de paagældende mere frit med Hensyn til Tidspunktet for en saadan frivillig Tjenestegørens Begyndelse, dens Varighed og Valget af den Afdeling, ved hvilken den ydes, saaledes at dette kan afpasses efter den enkelte's Vejlsighed og Hensynet til hans private Forhold. Efter de gældende Bestemmelser kan imidlertid en hjemsendt Befalingsmand o. l. kun tages til Tjeneste paa 1 Aar, og kun for saa vidt et af de i Hærens Lov for saadanne normerede Numre er ledigt. Man har i §§ 98 og 102 foreslaaet dette ændret saaledes, at Tjenesten ogsaa kan ydes paa kortere Tid, og har derhos i § 92 søgt Bemyndigelse for Krigsministeren til paa kortere Tid — hvorved man har tænkt sig et Par Maaneder ad Gangen — at tillade hjemsendte Befalingsmænd m. fl. at forrette Tjeneste med Pension efter deres Grad, selv om det for saa-